

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Diuitiarum amissio luctuosa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Passurus gestis æquanda periculis rebus.

D. Antonin.
2. par. Chron.
tit. 10. c. 7. §.
2. Bonsignor.
Cacciguerra
lib. de tribul.
cap. 4.

Nam esto, quietem, honorem, voluptatem, omnia habeat, qui pecuniam habet, tamen non habet securitatem. Et tantò grauiùs, quantò securiùs periclitatur. Proficiscebatur aliquando D. Ambrosius Romam. In Hetruria diuertit ab homine admodum copioso hospitio exceptus. Hic inter colloquendù cœpit iactare diuitias, prædicare familiam, filios laudare, denique prospera omnia commemorare, ac sanè præfidenter dicere: Nihil sibi vñquam in omni vita sua aduersum accidisse; læta omnia feliciaque euenisse. Quid ibi D. Ambrosius? an huic censuit esse felicem? Nequaquam. Sed quàm primùm audiuit ita gloriantem, abitionem parauit, hortatusque est etiam comites suos, vt & ipsi discessum maturarent, fieri enim non posse, vt tanta rerum prosperarum affluentia exitum longè infelicissimum non sit habitura. Iussit ergo eos mox secum discedere, ne & illi vnà ira Dei furorem experirentur. Vix pedem è tectis extulit, cùm hospes, & omnis familia, domusque tota repentino terræ hiatu absorpta est. I, vocales felices, qui dum se inter felices felicissimos putant, inter miserios miserrimi sunt numerandi: quibus malum serò, sed simul venit.

X.

S. Chryf. in
6. 6. Matth.

Hucusque de acquisitione & possessione diuitiarum disputauimus, quæ si cum labore acquiruntur, cum solitudine possidentur, quantum dolorem dabunt, si amittantur? Amittuntur enim; quia omnia bona mundi triplex interitus tollit: aut ex seipsis veterascunt, aut luxu dominorum suorum consumuntur, aut ab extraneis dolo vel violentia, vel calumnia diripiuntur, ait disertissimus Pater. *Caduca nimirum hæc, ait Valerius, & fragilia puerilibusq; consentanea crepundijs sunt, quæ vires atque opes humana vocantur. Affluunt subito, repente dilabuntur: nullo in loco, nulla in persona stabilibus nix radicibus consistunt: sed incertissimo flatu fortuna huc atq; illuc acta, quos in sublime extulerunt, improviso decursu destitutos in profundo cladium miserabiliter immergunt. Itaq; neq; existimari, neque dici debent bona, quæ ut inflatorum malorum amaritudine desiderium suum duplicent, propensiore fauore primò delinitos, maiore postea malorum cumulo opprimere solent.* Democritus audiens de diuitijs in vtramque partem disceptantes, omnibus hominibus perpetuam quandam diuitiarum cupidam

Valer. Max.
lib. 6. 9.

Max. t. 12.

cupida.

cupiditatem inesse dixit; quæ si non acquisita fuerint, vexant: si erunt acquisita, solitudine & cura torquent. Amissa verò dolores etiam adferunt hand mediocres. Quæ si non amittuntur in vita, certè cum vita amittendæ sunt. Quippe cum præsentis vita pariter diuitiæ dissoluantur non migrant cum possessore, sed ipsos potius deserunt ante mortem. Quod & ipsum demonstrat (Paulus) dicens: Neque in incerto diuitiarum. Nihil enim tam insiduum, quam diuitiæ. Fugitiuus seruus est, copia diuitiarum, etsi enim innumera ipsi vincula iniicias, sic etiam cum ipsis vinculis fugit, sæpius pessulis, & foribus ipsum possidentes concluserrunt, seruorum adhibita custodia: ille verò seruis ipsis persuadens, cum ipsis custodibus aufugit, & nihil custodia profuit. Quid hoc infidelius? Va his, qui in multitudine diuitiarum suarum sperant. Quare, dices, va ois? Quia, inquit, thesaurizat, & nescit cui congregauit ea. Labor ergo certus, & fructus incertus: sæpius inimicis laboras, & tu conficeris arumnis, & tibi quidem peccata, possessionem verò alijs hereditibus præbuit.

Doloris huius aliquot exempla libet apponere. Quo enim animo fuisse putemus Dionysium? qui cum hereditatis nomine à patre, Syracusanorum, ac penè totius Sicilia tyrannidem accepisset, maximarum opum dominus, exercituum dux, rector classium, equitatum potens, propter inopiam, litteras puerulos Corinthii docuit. Eodemq; tempore, tanta mutatione maiores natu, ne quis nimis fortuna crederet, magister ludi factus ex tyranno monuit. Quid sensisse existimemus Crassum? cui pecunia magnitudo locupletis nomen dedit? sed eidem postea inopia turpem decoctoris sugillationem iniunxit. Siquidem bonæ eius à creditoribus, quia solidum præstare non poterat, venierunt. Ira quoque amara sugillatione non caruit: quia cum egens ambularet, DIVE S ab occurrentibus salutabatur. Quod si isti dolorem presserunt, certè non pressit Ioannes Conarius Eques Polonus, nobili familia oriundus, de quo Cromerus hanc recenset historiã. Circa an. Christi 1177. imperium & gubernationem regni Polonici adiit Casimirus inuenis adolescens lusui valde deditus, adedò quidem, ut temerè eum quouis luderet. Is ad ludendum aliquando prouocauit Equitem Polonum familia nobili, & hodieq; in eo regno præpotenti Ioannem Conarium. Assensus est regi Conarius, productaq; voluptas illa in multam noctem. Tandem utroque in somnum ruente, conuenit inter ipsos, ut

F unico

S. Chrysof.
homil. 2. ad
pop.
1. Tim. 6.

XI.
Valer. Max.
lib. 6. c. 9.

Idem ibid.

Martin. Cro-
mer lib. 6.
Chron. Pol.